

τοίς ἀπαρτηρήτως ἡράσθη ἐλαφρῶς τοῦ ὠραίου ἀξιωματικοῦ τῆς φρουρᾶς. Ὁ ἐλαφρὸς οὗτος ἔρως ὑπῆρξεν ὁ μόνος καθ' ὅλον τὸν βίον τῆς ἰσως, ἀκούσιος φόρος τῆς καρδίας πρὸς τὴν ἑαρινὴν δεκαεπταετῇ ἡλικίαν τῆς. Ἐβλεπεν ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐδεῖ-
κνε πρὸς αὐτὴν ἐνδιαφέρον, καὶ κρίνουσα ἐκ τοῦ ἵππου, τῆς στολῆς, τῶν γλυκυσμά-
των, τῶν δώρων καὶ τῶν διηγῆσεών του, ἐπι-
στρεφέναι εἰς τὰ πλούτη του. Ἡ Μήλο-
τοσκα φρόνει ὅτι δὲν θὰ ἦτο διόλου κακὸν νὰ
ἀρνηθεῖ τὸν λάτρην τοῦτον, μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε ὠραίαν τινὰ πρωτὰν
νὰ γίνῃ νόμιμος σύζυγός του. Ἐν τούτοις
μία τῶν φίλων, καὶ γειτόνων τῆς, ἤρξατο
ὡσαύτως δεικνύουσα φανεράν, σχεδὸν ἐπί-
μονον διάθεσιν πρὸς τὸν ἡρώα τῆς, καὶ ὁ
ἥρως, πρὸς ἀπελπισίαν τῆς Μήλοτοσκας,
δὲν ἐφέρετο ἀσυμπαθῶς πρὸς τὴν τοιαύ-
την προσοχὴν. Ἡ Μήλοτοσκα ἤρισε πρὸς
τὴν φίλην τῆς, ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν ἔβελ-
τίωσε τὸ πρᾶγμα. Τοῦναντίον, ἡ φίλη αὐ-
τῆς ἤρξατο ἀναφανδὸν καὶ ἀνευσταλῆς
νὰ «διαφιλονεικῇ παρὰ τῆς Μήλοτοσκας
τὸν λάτρην τῆς». Τὴν Μήλοτοσκαν ἤρξατο
κατατρώγουσα ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἀπελπισία
καὶ ὁ κίνδυνος ν' ἀπωλέσῃ τὸν ἄνδρα, ἐφ'
οὗ ἐστηρίζοντο οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς καὶ
πρὸς τὸν ὁποῖον, εἰς ἐπίμετρον, δὲν ἔμενεν
ἀπαθὴς ἡ ἰδία αὐτῆς καρδιά. Μεγάλως
ἐλπίζουσα εἰς ἑαυτὴν καὶ φρονούσα, συνε-
πεία τούτου, δι' ἐνὸς ἀποφασιστικοῦ βή-
ματος νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν τῆς ἡ Μή-
λοτοσκα... ὑπερέβη τὸ ἀπηγορευμένον ὅ-
ριον, δι' ὅπερ πλείοτερον παντὸς ἐφοβεῖτο
ἡ μήτηρ τῆς... Ἀλλὰ... ἡπατήθη εἰς τοὺς
ὑπολογισμοὺς τῆς.

Τὸ λάθος τοῦτο — φόρος τῆς νεότητος
καὶ τοῦ μικροῦ αἰσθήματος — ἐχρησίμευ-
σεν αὐτῇ ὡς μάθημα δι' ἅπαντα τὸν κα-
τόπιν βίον τῆς. Κατ' ἀρχὰς ἡ ὑπόθεσις
ἐφαίνετο ὅτι βαίνει καλῶς ὁ ἀξιωματι-
κὸς τῆς φρουρᾶς ἐβεβαίουν, ὅτι ὡς τίμιος
ἄνθρωπος, θὰ ἐπανάρθου τὸν ἔρωτά του
διὰ τοῦ γάμου, ὅτε αἰφνης συναλλάγμα-
τα, ἀπειλοῦντα εἰσπραξίν, ἠνάγκασαν αὐ-
τὸν αἰφνιδίως, καί, οὕτως εἰπεῖν, λάθρα,
νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν εἰς Τασκέντην.

— Αἶ, κυρά, ἐπιάσθηκες στὰ πράσσα ;
μετ' ἀγανακτικῆς καὶ ὀργῆς ἐπετίμα
τὴν Μήλοτοσκαν ἡ μήτηρ — πᾶει — πᾶει
ὁ γάμος σου μετ' τὸν ἀξιωματικόν ! ... Αἶ ;
αἶ ; δὲν σοῦ τὸ εἶπα, δὲν σὲ προειδοποι-
ησα ; ... Ὅχι, σεῖς θαρρεῖτε, σήμερον
ὅτι ἐγίνατε φρονιμώτεραις ἀπὸ τὰς μη-
τέρας σας ! ἡ μητέρα εἶνε ἀνόητος ! τί
νὰ τῆς ἀκούσω ! Τί καταλαμβάνει αὐτή !
... Καὶ τί νὰ σὲ κάμω τώρα, δὲν μοῦ
λέγεις !

— Δὲν σὲ παρεκάλεσε κανεὶς νὰ «κά-
μης», εἶπεν οὐχ ἥττον ὀργίλως ἡ θυγάτηρ
— θὰ εὕρω μόνη μου τί πρέπει νὰ κάμω !

— Ὅχι, λάθος ἔχεις, λάθος ἔχεις, δὲν θὰ
βρῇς ! Τώρα ἐχάθη πειὰ τὸ καπιτάλι
σου ! ἀνεπιστρεπτὶ ἐχάθη ! Τώρα καὶ ἡ
ἀξία σου πλέον δὲν εἶνε ἡ αὐτή ! Καὶ
γιατί, φεῖδι φαρμακερό, σ' ἐτάγριζα, σ' ἐ-
πότιζα, σὲ ἀνέτρεφα, καὶ σ' ἐπονοῦσα με-
τὴν καρδιά μου ; γιατί ὅλα αὐτά, ἀχά-

ριστον πλάσμα ! ; Νὰ λογαριάσῃ κανεὶς
τί μοῦ στοιχίζου, μόνον αὐταῖς ἡ πα-
ταβούραις καὶ τὰ στολίσματά σου ! Καὶ
εἰν' αὐτὴ ἡ πληρωμὴ τώρα, δι' ὅλα τὰ
μητρικὰ αἰσθήματά μου, δι' ὅλα τὰ βᾶ-
σανα καὶ τὰς φροντίδας μου !

Καὶ ἔκλειον ἀμφοτέραι πικρῶς καὶ ὀρ-
γίλως περὶ τοῦ ἀνεπιστρεπτὶ ἀπωλεσθέν-
τος κεφαλαίου.

Ἀλλὰ παρήλθεν ἀρκετὸς χρόνος — καὶ
ἡ πρώτη ἐξάφης τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ὀρ-
γῆς καὶ τοῦ ἄλλους κατηνύασθη. Ἀμφο-
τέραι συνησθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῆς
δι' οἰουδήποτε μέσου ἐπανορθώσεως τῆς
ζημίας. Ἡ Μήλοτοσκα ἐφρόνει ὅτι θὰ ἦτο
καλλίτερον νὰ ὑπανδρευθῇ τώρα, «νὰ νοι-
κοκυρευθῇ», ἀλλὰ νὰ νοικοκυρευθῇ οὐ-
τως, ὥστε ἐν πρώτοις ν' ἀντικαταστήσῃ
τὸν τίτλον τῆς ἀστῆς, ὅστις τῇ ἦτο ἀ-
πεχθὴς καὶ ἀνυπόφορος, διὰ τοῦ ὀνόμα-
τος «εὐπατρίδου τινός» ἀκολούθως νὰ νοι-
κοκυρευθῇ οὕτως, ὥστε, ἐπωφελομένη τῶν
πλεονεκτημάτων τῆς νομίμου συζύγου
καὶ τοῦ ὀνόματός τῆς, νὰ φυλάξῃ δι' ἑ-
αυτήν, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, πλήρη ἐ-
λευθερίαν τοῦ ἐνεργεῖν καὶ διαθέτειν κατὰ
τὴν ἰδίαν αὐτῆς προαίρεσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

— Μὴ τὴν πιστεύετε, Δὸν Ζοῦστε, μὴ
τὴν πιστεύετε, αὐτὸ εἶνε ψεῦδος, τὸ ὁ-
ποῖον ἀνεκάλυψε μόνη τῆς. Ἄ ! ἤκουσε
κάνεις ποτὲ μεγαλειτέραν ὕβριν, περισσο-
τέραν ἀναίδειαν ; Νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο ἀνό-
ητος ὁ πάππος τῆς ;

— Τὸ ἔξυρετε πολὺ καλὰ, ἀλλὰ δια-
τί θυμῶνατε ; μήπως εἶνε ἰδική σας ἀνο-
ησία, πάππε μου ;

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα, Δὸν Ζοῦστε, ὅτι
αὐτὴ ἡ πανουργία εἶνε ἱκανὴ νὰ εἴπῃ ὅ,τι
τῆς ἔλθει. Παναγία ! Τί θάρρος, τί ἀχα-
ριστία !

— Δὸν Ζοῦστε, ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Εἰ-
ρήνη, δὲν θέλουν νὰ νυμφευθῶ τὸν Μα-
νουήλ Διαζ, ἕνα τόσῳ καλὸν νέον, ὁ ὁ-
ποῖος μ' ἀγαπᾷ τόσῳ, καὶ δὲν θέλουν,
ποῖος μ' ἀγαπᾷ τόσῳ ! Δι' αὐτὸ δὲν ἤξιζε
τὸν κόπον νὰ ὀμιλοῦμεν κἄν, θεῖα Ζου-
άνα. Καὶ ἔπειτα — μοῦ τὸ εἶπαν πολλοὶ
— εἰς τὴν Μαδρίτην καὶ εἰς ἄλλας μεγά-
λας πόλεις, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολλοὶ
πλούσιοι καὶ μεγάλοι καὶ εἶνε λαθρέμπο-
ροι καὶ πολλοὶ ἐκατομμυριοῦχοι, οἱ ὁποῖοι
ἀπ' αὐτὸ ἔκαμαν τὴν περιουσίαν των.

— Εἰς αὐτὸ θὰ σοῦ ἀπαντήσω, εἶπεν ἡ
γραῖα, ὅτι εἶπαν μίαν φορὰν εἰς τὴν Μα-
δρίτην εἰς ἕνα, ὁ ὁποῖος ἡρώτα διατί θὰ
κρεμάσουν ἕνα καταδίκον, τὸν ὁποῖον ὡ-
δήγουν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης : ἐ-
πειδὴ ἐκλεψεν ὀλίγον.

» Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ Ἀντώνιος ἀ-
νεχώρει διὰ τὸ κυνήγιον καὶ ἡ ἐκδρομὴ
τοῦ ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ ἀρκετὰς ἡμέ-
ρας· κατόπιν ἔμαθον τί συνέβη τὴν νύκτα
ἐκείνην.

» Ἡ θεῖα Ζουάνα, θερμαινομένη παρὰ
τὴν ἐστίαν, δὲν ἤργησε ν' ἀποκοιμηθῇ βα-
θέως. Αἰφνης σύριγμα διαρκές καὶ ὀξύ ἡ-
κούσθη εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ Φωτεινὴ ἔσπευσε
νὰ ἐγερθῇ, πλὴν ἡ γραῖα Ζουάνα ἐξυπνή-
σασα τὴν ἐκράτησε καὶ ἡ νεανίς ἠναγκά-
σθη νὰ προσποιηθῇ τὴν κοιμωμένην. Μετ'
ὀλίγον φωνὴ καθαρά καὶ γλυκεῖα ἠκούσθη
ψάλλουσα.

» Ἡ Φωτεινὴ ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη, ἐπὶ
τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν βαδίζουσα, πρὸς τὸ
παράθυρον.

» Τὸ ἤνοιξε χωρὶς κρότον.

» Ἡ σελήνη ἐφώτιζεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ
πρόσωπόν τῆς καὶ τοὺς λάμποντας ὀφθαλ-
μούς τῆς. Διάλογος ταχὺς διημερίθη με-
ταξὺ τῆς κόρης, στηριζομένης εἰς τὸ πα-
ράθυρον, καὶ τοῦ νέου, ὅστις ἵστατο εἰς
τὴν ὁδόν.

» Ὁ νέος οὗτος, ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος,
πλὴν κομψὸς καὶ χαρίεις, μετ' εὐρὺ μέτω-
πον καὶ ταχὺ βλέμμα, ὑπερήφανον δὲ
στόμα, ἦτο ὁ Μάρκος Ρουίζ ὁ ἡμιονηγός.

» Ὁκτὼ ἡμέρας τώρα δὲν ἦλθε εἰς τὸ
παράθυρον.

— Ὁ πάππος μου μετ' παραφυλάττει.

— Καὶ διατί ; μήπως ἔχει λόγους ἐ-
ναντίον μου ;

— Ναί, λέγει ὅτι μεταχειρίζεσαι πολὺ
τὸ ἐγχειρίδιόν σου.

— Τὸ ἐγχειρίδιόν μου ; Δι' ἡμᾶς τὸ ἐγ-
χειρίδιον εἶνε ἡ πρώτη ἀνάγκη ... Τίποτε
ἄλλο ;

— Ναί, λέγει ὅτι κατάγεσαι ἀπὸ κα-
κὴν γενεάν, ὅτι εἰς τῶν προγόνων σου ἐ-
φόνευσεν τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ὅλοι τώρα
ὀνομάζουσιν Καῖν.

— Ὁ πάππος σου δὲν ἠξεύρει τί λέγει·
δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς
ἐν ἐπώνυμον, ἀλλὰ μήπως ὅλοι ἐδῶ δὲν
ἔχουν ; καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ...

— Τὸ ἠξεύρω, ἀλλὰ τί νὰ κάμω ;

— Εἶνε βέβαιον, ὅτι θέλει νὰ σὲ νυμ-
φεύσῃ μετ' τὸν Ζουάν Μένα. Τὸ ἀρνεῖσαι ;
Εἶνε ἀλήθες ἡ ὄχι ; Ἐάν τὸ θέλῃ ποῖος
θὰ τὸν ἐμποδίσῃ ; Σὺ ; ὄχι, βέβαια. Σὺ
μ' ἀπατᾷς καὶ ... τὸν ἀγαπᾷς ἐκεῖνον.

— Εἶσαι τρελλὸς ἢ μήπως ἀστειεύε-
σαι, Μάρκε ; Ἐγὼ ; ἐγὼ νὰ γίνω σύζυγος
τοῦ Μένα ! Ἄ ! πολὺ μ' ἀδικεῖς.

— Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ γείνη, Φωτεινὴ.
Ἄρα γε θὰ με ἐνθυμεῖσαι ; Ἀλλὰ ... θὰ
σὰς κάμω νὰ μ' ἐνθυμήσῃ αἰώνως.

— Νὰ καὶ ἀπειλαί ... Ἄν σὲ ἤκουε
ὁ πατήρ μου δικαίως θὰ ἔλεγε ὅ,τι λέγει
περὶ σοῦ.

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, Φωτεινὴ, καὶ
δι' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω· εἰμαι ζη-
λότυπος καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἴδω μ' ἄλ-
λον, ἐννοεῖς ;

— Θὰ γείνω σύζυγός σου, Μάρκε Ρουίζ,
θέλω νὰ γείνω, ὄχι διότι μ' ἀπειλεῖς, ἀλλὰ
διότι τὸ ἐπιθυμῶ.

» Ἡ Εἰρήνη, ἥτις καθ' ὅλον τοῦτον τὸν

χρόνον ἔμενε σκεπτική κάτω νεύουσα, πλησίον τῆς κοιμωμένης μάμμης τῆς, ἥκουσεν αἰφνης φωνὴν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν ἄδουσαν χαμηλοφώνως καὶ περιπαθῶς τὸ ἐξῆς θαυμάσιον δημοτικὸν ᾄσμα :

Ἐμαθα πῶς παντρεύσαι, τὸ λένε στὸ χωριὸ
κ' ἦλθα σὲ σένα νὰ μοῦ πῆς ἡ ἴδια τὴν ἀλήθεια,
γιατὶ μοῦ τρώει τὴν καρδιά ὁ πόνος σὰν θεριὸ
καὶ μοῦ ξεσχίς ἡ ἔννοια σου βαθεῖα βαθεῖα τὰ στῆθεια.

Ὅταν θὰ γέρνῃς μὲ χαρὰ στὸ ἄλλου τὴν ἀγκάλῃ
κ' ὀλόγλυκα θὰ τὸν φιλῇ τὸ ἔμμορφό σου στόμα,
ἐγὼ θὰ γέρνω ἄψυχος σὲ κρῖο προσκεφάλι
καὶ θὰ μοῦ κλείνει τὸ κορμὶ τῆς μαύρης γῆς τὸ χῶμα.

Ἄν κάποτε στὸ μνημῆμά μου ὁ δρόμος σου σὲ φέρῃ,
ἔχευε λίγο τὴ χαρὰ, παραιτα τὰ τραγούδια
κ' ἄς ρίψῃ γιὰ ἀνάμνησι τὸ τρυφερό σου χέρι
στὴν σκοτεινιά τοῦ τάφου μου δυὸ δροσερὰ λουλούδια.

Ἐἰς τὰς πρώτας στροφὰς τοῦ ᾄσματος τούτου, ἡ Εἰρήνη δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, εἰς τὰς ἀκολουθοῦντας διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν, εἰς τὴν τελευταίαν ὁμῶς ἔδραμεν ἀλλόφρων πρὸς τὸ παράθυρον. Τὸ φῶς τῆς σελήνης προσέειδε εἰς τὸ ὥχρον πρόσωπον, τὸ βεβρεγμένον ὑπὸ ἀφθόνων δακρύων, ὅψιν μελαγχολικὴν καὶ ἀγγελικὴν καλλονήν.

Νεανίας ὠραῖος καὶ ἐξωτερικοῦ διακεκριμένου, ὑψηλοῦ καὶ ὑπερηφάνου ἀναστήματος, ἵστατο ὑπὸ τὸ παράθυρον ἦτο ὁ Μανουὴλ Διάζ.

Δὲν θέλεις πλέον νὰ μοὶ ὁμιλῇς, Εἰρήνη;

Μοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν, Μανουήλ.

Σοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν, καὶ διατί;

Ἐπειδὴ... εἶσαι λαθρέμπορος...

Παναγία Παρθένε!... καὶ τί κακὸν εὐρίσκουν εἰς αὐτό; ὁ πατήρ σου δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ κάμνω διὰ νὰ θρέψω τὴν μητέρα μου καὶ τοὺς μικροὺς ἀδελφούς μου;

Ναί, ἀλλὰ λέγει... νὰ ἰδῇς τί λέγει...

Ἄ! ὁ σκοπὸς δὲν καθαγιαίνει τὰ μέσα. Καὶ ἂν ἀφήσω τὸ λαθρεμπόριον...

Ἀλλὰ μή, μή μοῦ κλείνεις τὸ παράθυρόν σου, Εἰρήνη, ἐπειδὴ δὲν θὰ ζήσω ἂν ἐξακολουθήσῃς...

Θ' ἀφήσῃς τὸ λαθρεμπόριον... Ἀλήθεια τὸ εἶπες... Ὡ πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦτο ἀληθές... Ἀλλὰ... ὁ πάππος μου λέγει ὅτι τὸ λαθρεμπόριον, ὅπως καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον, ἐλκύει καὶ ὅταν τὸ κάμνῃς κἀνεὶς ἄπαξ, δὲν τὸ παραιτεῖς πλέον.

Δὲν θὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν λόγον μου, Εἰρήνη; Σοῦ δίδω τὸν λόγον μου. Μὲ τὰς οἰκονομίας μου θ' ἀγοράσω δύο βουβάλους καὶ μίαν ἄμαξαν καὶ θὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ ζήσωμεν.

Ἀλήθεια, Μανουήλ, ἀπὸ βῆμερον;

Ἀπὸ σήμερον, ὄχι. Ὑπεσχέθην εἰς τὸν ἀρχηγόν μας νὰ λάβω σήμερον μέρος εἰς μίαν ἐκφόρτωσιν τεσσάρων σάκκων καπνοῦ, οἱ ὅποιοι εἶνε κρυμμένοι ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν χαράδραν καὶ θὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἐπειδὴ ἂν λείψω θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ.

Καπνόν; ὦ Θεέ μου, Μανουήλ, δι' ὄνομα Θεοῦ μὴν ὑπάγῃς. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὸν νόμον;

Πρέπει νὰ κρατήσω τὸν λόγον μου.

Αὐτό, Εἰρήνη, θὰ σὲ βεβαιώσῃ ὅτι ἐκτελῶ ὅ,τι ὑπόσχομαι. Ἐπειτα ὁμῶς δύνασαι νὰ μένῃς ἡσυχος. Ἀλλὰ... μὲ εἶπαν ὅτι ὁ Ζουὰν Μένας σ' ἐζήτησε.

Δὲν γνωρίζει ὅτι σ' ἀγαπᾷ;

Καὶ ἂν ἐπιμένῃ;

Θὰ ἀρνηθῶ...

Εἰρήνη, εἶσαι τόσῳ γλυκεῖα, τόσῳ ἀδύνατος εἰς ἀντίστασιν... Θὰ σὲ πείσουν... θὰ σὲ ἀναγκάσουν...

Μὴ φοβεῖσαι... Μόνον διὰ τὸ λαθρεμπόριον δὲν σὲ θέλουν. Ὅταν λοιπὸν παύσῃς, διὰ ποῖον λόγον θὰ σοῦ ἀρνηθῶν τὴν χεῖρά μου;

Ἐνῷ αἱ δύο νεανίδες ὠμίλουν ἐκάστη εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς, ἡ θεία Ζουάνα ἀφύπνισθη αἰφνης· ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἦνοιξε καὶ ἰδοῦσα κενὰς τὰς ἑδρας τῶν δύο νεανίδων, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς παρετήρησε εἰς τὸ παράθυρον μὲ τὸ σῶμα κεκλιμένον πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὴν χεῖρα εἰς τὸν σύρτην διὰ νὰ τὸν κλείσῃς μόνις ἤθελεν ἀκουσθῇ κρότος.

Ἐν Ἰσπανίᾳ αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ὅσῳ τρυφερὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ μητρικὸς ἔρως τῶν, νομίζουν ὅτι κανὲν μάθημα δὲν ὠφελεῖ ἂν δὲν συνοδευθῇ ὑπὸ πρακτικωτέρου τινὸς βοηθήματος τῆς μνήμης.

Ὡστε μόνις ἡ θεία Ζουάνα τὰς εἶδε, ἀνέκραξεν ὠργισμένη: «Α! σὰς συνέλαβα ἐπὶ τέλους. πονηρὰ ζῶα» καὶ ὕψωμένη εἰς τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν ἐπλησίασε τὴν Φωτεινὴν καὶ τῇ κατέφερε ἰσχυρὸν κτύπημα εἰς τὸν ὦμον.

Ἡ Φωτεινὴ ἔκλεισε πάραυτα τὸ παράθυρον καὶ κατόπιν, στραφεῖσα πρὸς τὴν γρατῖαν, ἐκράτησε τὴν χεῖρά της.

Ἀγαπητὴ μου μάμμη, εἶπε, θὰ σὰς πονέσῃ τὸ χέρι σας. Γιατί μὲ κτυπᾶτε λοιπὸν, τί σὰς ἔκαμα;

Μ' ἐρωτᾷς τί ἔκαμες; ἔχεις τὴν τόλμην νὰ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμη, ἀφοῦ σ' εὐρίσκω εἰς τὸ παράθυρον.

Μάμμη μου, ἔβλεπα τὴν σελήνην, ἡ ὁποία λάμπει τόσον ὠραῖα, ἰδὴτέ την καὶ σεῖς, μάμμη μου, προσέθηκε φέρουσα τὴν γρατῖαν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ θεία Ζουάνα ἔκυψεν ἔξω, πλὴν δὲν εἶδε οὐδέν.

Ὁ Μάρκος Ρουῖζ εἶχε γένει ἀφαντος.

Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ μ' ἀπατήσῃς καὶ ὅτι ὁ Ρουῖζ δὲν ἦτο ἔξω. Καὶ ἡ γρατῖα ἐστράφη πρὸς τὴν Εἰρήνην, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ εἶχε τρέξει εἰς τὴν ἐστίαν καὶ προσεποιεῖτο ὅτι κοιμᾶται πλησίον τῆς ἑδρας τῆς μάμμης τῆς.

Καλὲ εἶδατε ποτὲ ὁμοίαν ὑποκρισίαν, ἐγρύλισεν ἡ θεία Ζουάνα. Ὅριστε τώρα, κοιμᾶται καὶ πιθανόν, ἂν τὴν ἐξυπνήσω, νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ἔβλεπε ἐν ὠραῖον ὄνειρον. Μὲ περιπέζετε λοιπὸν;

Καὶ ἡ γρατῖα ὕψωσε τὴν χεῖρα, πλὴν ἡ Εἰρήνη ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα λέγουσα:

Μάμμη μου, μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ πλέον λαθρεμπόριον.

Ἡ Ζουάνα ἀφῆκε νὰ πῇ ἡ χεὶρ τῆς. Ἄν εἶνε ἀληθές, πολὺ καλὰ. Συνενοήσου μὲ τὸν πάππον σου.

Τὴν ἐπαύριον τῆς σκηνῆς ταύτης ἔ-

φθασεν εἰς τὸ χωρίον στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα. Ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις τὸ διώκει ἐνεκατεστάθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας. Τὸ προσεκάλεσα νὰ προγευματίσῃ μετ' ἐμοῦ.

Ἦλθομεν ἐδῶ, μοὶ εἶπε, ἐπειδὴ μακατήγγειλαν ἐν λαθρεμπόριον καπνοῦ.

Προαίσθημα κακὸν μὲ προειδοποίησεν ὅτι δυστυχία τις θὰ συνέβαινε, ἡρώτησα λοιπὸν ἐν προφανεῖ συγκινήσει τὸν ἀξιωματικὸν ἐὰν εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ ἐμπόριον.

Ὁχι μόνον τὸ λαθρεμπόριον, περὶ ὅτι ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ τοὺς λαθρεμπόρους συνελάβομεν.

Ἀπέθεσα διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ φέρω εἰς τὰ χεῖλη.

Εἶνε ἀδύνατον, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικὸς νὰ ἐμποδισθῇ τὸ λαθρεμπόριον εἰς ἕνα τόπον, ὅπου οἱ διαπραττοντες αὐτὸ εἶνε τόσον γενναῖοι, ὥστε ἀγαπῶσι νὰ ρίπτονται εἰς πάντα κίνδυνον.

Εὐφρεῖς, ἱκανώτατοι, ἀκούραστοι, ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν τύχην τὸ μέλλον των ἀφανίζονται καὶ ἀναφαίνονται, ὡς τὰ κύματα καὶ ἔχουσι συνδεθῇ τρόπον τινὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον οὐδόλως θεωροῦσιν ἐπενείδιστον. Ἀλλὰ ὑπάρχει μετὰ τῶν λαθρεμπόρων, τοὺς ὁποῖους συν-έλαβα, νεανίκες, ὅστις μοῦ ἐμπνέει μεγάλην συμπάθειαν! Ἐχει ἐξωτερικὸν ἔντιμον καὶ φαίνεται ἐντρεπόμενος, ἐξ οὗ μαντεύω ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς λαθρέμπορος. Ἀφ' οὗ τοῦ τὸν συνελάβομεν μένει μὲ κεκυφίαν τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὔτε μίαν λέξιν. Μόνις ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πόλιν, γυνὴ τις ἀσθενική, μὲ ὀφθαλμούς πεπλανημένους καὶ ἀναπνοὴν διακοπτομένην, ἦλθε, καὶ πεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας μου, μοὶ ἔλεγε διὰ φωνῆς, καταβαλλομένης ὑπὸ τῆς ὀδύνης: «Εἶνε υἱός μου αὐτός, κύριε, εἶνε υἱός μου!» Ἡ γυνὴ αὕτη ἠκολούθειτο ὑπὸ νεαρᾶς δωδεκαετιδος κορασίδος καὶ ἐνὸς μικροῦ παιδός. Ὅσῳ διὰ τὸν νέον λαθρέμπορον πᾶσαν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τῆς εἶχεν ἀφανίσει ἡ αἰσθησις τοῦ ἐγκλήματός του μόνις ὁμῶς εἶδε τὴν γυναῖκα ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ὀπισθοχωρήσας ἐκτύπησε μανιωδῶς τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν τοῖχον. Ἐσπευσα ν' ἀπομακρυνθῶ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βλέπω τὴν λυπηρὰν ἐκείνην σκηνήν.

Καὶ πόσον δύναται νὰ καταδικασθῇ; ἡρώτησα μὲ ἀγωνίαν.

Εἰς ὅκτῳ ἔως δέκα ἐτῶν εἰρκτήν.

Ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του! ἀνέκραξα, ἡ μήτηρ του θ' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς δυστυχίας, οἱ ἀδελφοί του θὰ ἐπαιτήσουν διὰ νὰ ζήσουν.

Τί δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῶν; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς. ἔλαβα πρὸ ὀλίγου διαταγὴν καὶ θ' ἀναχωρήσω μετὰ τῶν δεσποτῶν εἰς Σεβίλλην.

Ὁ κύριε, εἶπον χωρὶς ν' ἀκούσω τί ἔλεγε, δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος.

Νὰ τοὺς βοηθήσω νὰ φύγουν; ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι τότε θὰ ἐπέσυρον ἐπ' ἐμοῦ ὅ,τι τώρα τόσον σὰς λυπεῖ δι' αὐτούς.

[Ἐπεται συνέχεια] Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ.